

Prædiken til international gudstjeneste i Skt. Knuds Kirke, 2. marts 2013

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus gik bort derfra og drog til områderne ved Tyrus og Sidon. Og se, en kana'anæisk kvinde kom fra den samme egn og råbte: »Forbarm dig over mig, Herre, Davids søn! Min datter plages slemt af en dæmon.« Men han svarede hende ikke et ord. Og hans disciple kom hen og bad ham: »Send hende væk! Hun råber efter os.« Han svarede: »Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus.« Men hun kom og kastede sig ned for ham og bad: »Herre, hjælp mig!« Han sagde: »Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde.« Men hun svarede: »Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord.« Da sagde Jesus til hende: »Kvinde, din tro er stor. Det skal ske dig, som du vil.« Og i samme øjeblik blev hendes datter rask. Matt 15,21-28

Lidt senere i gudstjenesten skal vi bede Fadervor. Den bøn, som Jesus lærte sine disciple, og som er kendt over hele verden, en bøn, som bedes af mennesker i Danmark, i Mellemøsten, i Afrika, forskellige steder i Europa, USA, Mellemamerika, Sydamerika, Armenien, ja over hele verden.

Et sted i Fadervor beder vi: ”Ske din vilje, som i Himlen, således også på jorden.” – Hvad betyder det?

Jo, det betyder, at vi beder Gud om, at hans kærlighed og hans rige med fred og glæde må være hos os, så vi må leve i kærlighed og fred og glæde med hinanden.

Ske din vilje, Gud! Beder vi. Og det er godt, at vi tør erkende, at vi ikke magter alt alene. At der er nogle forhold i livet, som gør, at vi må række ud efter ham der af kærlighed til os ønsker at følge os alle dage.

Det interessante er, at den Gud vi beder til, ham som vi kender i hans søn, Jesus, han siger i dag til en kvinde, der er kommet til ham for at få hjælp til sin syge datter:

”Ske **din** vilje, kvinde!”. Det vil sige, Jesus siger det på en lidt anden måde, men det er det han mener: At hendes tro, hendes ønske om at hendes datter må blive rask, vil gå i opfyldelse.

Denne kvinde, som Jesus ellers først har afvist og sagt, at hun ikke hører til det udvalgte folk i Israel, vil ikke høre tale om, at hun ikke kan få Guds hjælp, barmhjertighed og frelse.

Jesus siger til hende, at det ikke er rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde.

Det er faktisk lidt frækt det Jesus siger her. Uden at kalde kvinde for en hund, så er det jo det han mener, når han siger, at hun ikke kan få hjælp.

Men kvinden er ligeglad – og meget klog, som mange kvinder er det. Af kærlighed til sin syge datter, nægter hun at give op. Hun er fyldt af smerte og sorg og kærlighed, er parat til at gøre hvad som helst, bare datteren må få det godt.

Og så kaster hun hundebilledet tilbage til Jesus: ”De små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord.” Hun tager altså billedet af hunden til sig – og så konfronterer hun Jesus med

det, så han ikke længere kan stå imod. Han bevæges af den utrolige kærlighed, som kommer til udtryk i denne mors stemme, hendes krop og hendes øjne.

Hun er parat til hvad som helst. Og sådan ligner hun enhver mor og far, der af kærlighed til sit barn ved, at lige meget hvad, så er man parat til at gå til det yderste for at ens kære skal leve i kærlighed uden smerte og angst.

Det var godt for kvinden, at Jesus blev bevæget og skiftede mening. Og det er godt nyt for os, der er samlet til international gudstjeneste. For det betyder, at også vi er Guds børn. Gud er ikke længere forbeholdt et udvalgt folk i et bestemt land, nej, Gud er for alle mennesker i alle lande over hele verden.

Måske er det ved dette møde med den fremmede kvinde, som ikke hørte til hverken inderkredsen eller gruppen af fortabte får af Israels hus, at Jesus for alvor bliver klar over, at hans opgave her på jorden er at være Gud for alle mennesker.

Således giver det god mening at sige, at Gud ændrer sig, er i bevægelse, fordi han rammes af menneskers smerte og kærlighed. Ja, Gud kan ikke være Gud, hvis han ikke går helt ind i menneskets liv, i glæderne såvel som i sorgerne. I livet såvel som i døden.

Hvor Guds kærlighed sker, indtræffer gudsriget som en foregribelse af det fuldkomne gudsrige, som vi ikke ser og ikke kender endnu. Når Gud bliver alt i alle, som Paulus formulerer det et sted, når hele menneskeheden er indlemmet i den guddommelige familie, er Gud først for alvor blevet sig selv, blevet det han ønsker at være, nemlig Gud for alle mennesker uden undtagelse!

Indtil dette finder sted, hvor Gud bliver alt i alle, da kender vi ham i sønnens billede, ham der levede, døde og opstod.

Vi nærmer os påsken. Her gælder det kristendommens helt store fortælling om Guds Søn, der palmesøndag ankom til Jerusalem og blev hyldet af folkeskarerne.

Langfredag døde han og var i det mørke, som ethvert menneske en dag vil opleve. I det mørke er Gud tilstede, for han selv været der i sin kærlighed til os.

Og påskemorgen bryder Guds kærlighed og lys gennem død, grav og mørke. Her er livet og lyset det evige håb, som vi skal leve på nu og i al evighed.

I dag kan vi tro, at Gud for altid har gjort os til sit udvalgte folk. Ikke som en stærk og skråsikker Gud, men som kærlighedens Gud, der tør lade sig bevæge af helt almindelige mennesker – også en kana'anæisk kvinde.

Amen.

Flygtninge-indvandrerpræst Jesper Hougaard Larsen